

REFORMÁTUS HÍRADÓ

XIV. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

Alapította:
Ballai Zoltán és Bibza Gábor.
Szerkesztő: Kerekes Edit

Szívvvel való, kétszeres imádkozás a gyülekezeti éneklés

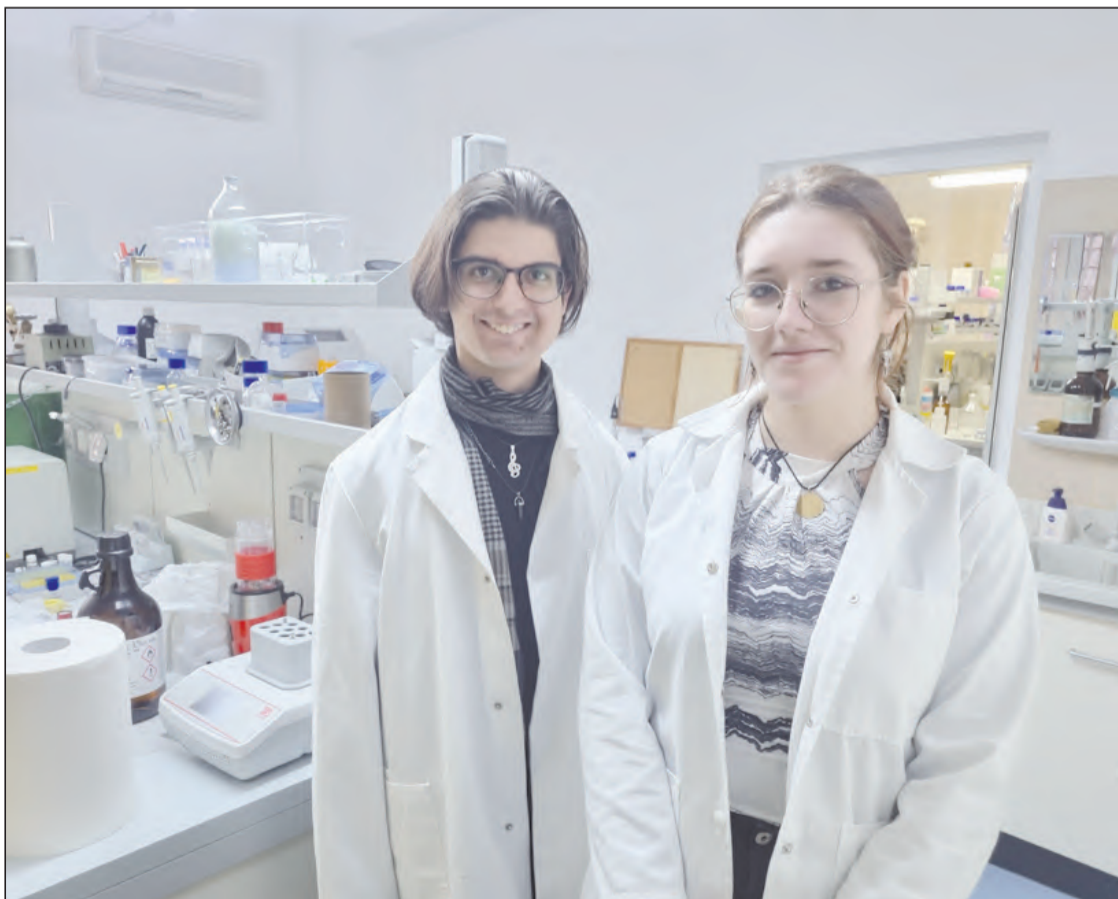
Közgazdaság és egyházi ének Krasznai Noémi Ilona törökvágási kántorral

Marketing szakos egyetemista lett januártól a Kolozsvár-Törökvágási Református Egyházközösség új kántora. Krasznai Noémi Ilona életének alakulását alapvetően meghatározta családjának ragaszkodása az egyházhoz, már kisgyermekkorától a magyarországi kórusmunkán át napjainkig. Hétévesen kezdett zongorázni, kitartása tizenhárom éves korára saját ajándék hangszerrel hozott neki – akkor már két éve énekelt a magyarországi gyülekezet felnőtt kórusában, olykor szólót is. Nem tartozik azok közé, akik „kikörmálták” a gyülekezetből, azóta is nagy élményként tartja számon, mindahányszor felkérésre hangszeren kísérhette a kórus előadását. Nem járt zeneiskolába, ám részt vett a királyhágómelléki egyházkerület kántorképző tanfolyamán, és tavaly, alig 21 évesen kántorvizsgát tett. Szenevélye a zene és az egyházi éneklés, amelynek népszerűsítésében is részt vesz a YouTube-on követhető sorozattal. Egyetemi tanulmányai mellett a kántorizálásból merít erőt a mindennapokhoz, az egyházi szolgálat teljes mértékben kiegészíti hétköznapjait. (Részletek a 8. oldalon)

Zárókoncerten a kántorképzőben

Antibiotikum-szenzort alkottak, kutatói díjat nyertek

Balog Dóra Zsófia és Végh Ervin János másfél évig kísérletezett

Természetben is előforduló és az emberi szervezetbe is egyszerűen bejutni képes antibiotikum, a moxifloxacin kimutatására képes szenzort – úgynevezett MIP-filmet – fejlesztettek ki refis diákok. Találmányuk előnye, hogy olcsón, egyszerűen előállítható és alkalmazható. Eredményüket másfél évnyi kísérletezés előzte meg.

■ – Eleinte nagyon kicsinek, elveszettek és értetlennek éreztük magunkat, hisz az egyetem komoly dolog, ahova nagytekintélyű egyetemi professzorok és felkészült diákok járnak, illetéktelen idegeneknek éreztük magunkat ebben a környezetben – vallanak a kezdetekről a diákok. – Aztán hozzákomolyodtunk a feladathoz, és onnan kezdve minden kicsivel könnyebbé vált. Délutánonként a szabadidőnket részánva, olykor órákon át terveztünk és újraterveztünk. Néha sikertelenek voltak a kísérletek, ilyenkor kicsit elkeseredtünk, majd másnap átgondoltuk, hol is tévedtünk. Így szépen kezdett kialakulni a kutatás váza, amire később lehetett építeni.

FOLYTATÁS A 6. OLDALON

A hagyaték öröme

BIBZA GÁBOR

Mindenki szabadulni szeretne a hagyományoktól. Egy-egy tárgyat magával vinne, de a teljes múltat nem. Szüvenirre zsugorodik a múlt minden tárgyi emléke.

A magyar protestáns örökség feladására való törekvés is szemmel látható társadalmunkban. A fiatalok tehernek látják a konfirmációt. Túl összetett, túl személyes, túl mélyreható ahhoz, hogy vállalható legyen. Az istentisztelet és annak látogatása is legfeljebb időigényesnek és fárasztónak tűnik a könnyed, felszínes szórakozáshoz szokott felnőtt reformátusoknak. A hozzátartozóktól történő búcsúzás is csupán anyagi tehernek tűnik sokak számára. Gyorsan, olcsón, fájdalommentesen szeretnének egyre többen túllenni a hozzátartozóktól történő megváltáson.

Aki nem így viszonyul a konfirmációhoz vagy az egyházi élet különböző megnyilvánulásaihoz, azt konzervatívnak címkézi társadalmunk és együttal hanyagul leírja. Ez a társadalmi megnyilvánulás a teljes erkölcsi romlás kezdete.

A társadalmi megítélés ellenére a protestáns szellemi hagyaték ma is élő és ható. Az élethez való puritán hozzáállás, a protestáns munkaetika továbbra is többletet jelent mindennapi igyekvő életünkben. Az anyanyelven történő imádkozást és biblíatanulmányozást sem szabad feladni, mert ez protestáns szellemi örökségünk: az egyszerű gyülekezeti tag is tanulmányozhatja Isten tanítását a Szentírás alapján, és az álmokat álmódó ember hitét is csupán anyanyelvén tudja megélni.

A lelki hagyaték, amely szerint „Jézus Krisztus tulajdona vagyok”, áldás ma is a húsvétoló keresztyén ember számára. Krisztus győzött a halál felett, és ennek tudatos vállalása garanciája az örök életnek. Ez az igazi öröm.

A lelki hagyaték öröme, hogy nem vagyunk egyedül húsvétkor. Lélekben a feltámadott Krisztus köre odaállunk, és tapasztaljuk annak örömét, hogy Ő győzött a halál felett. Reménnyel tölt el bennünket, hogy értünk is tette. Ez már nem a virágvasárnapi csodát váró lelkesedő sokaság, hanem a feltámadás örömetől átitott lelki közösség.

Antibiotikum-szenzort alkottak, kutatói díjat nyertek

FOLYTATÁS AZ 5. OLDALRÓL

Egyesek bosszankodnak, ha orvosuk nem írja ki az antibiotikumot, mások viszont kifejezetten kerülik a használatát, és inkább természetes gyógymódok felé fordulnak nátha esetén. Divatból mára jelenséggé vált ódzkodni az antibiotikumoktól, ám még mindig sokan nem is értik, pontosan miért kellene csak indokolt esetben használni. Nagyon leegyszerűsítve: a rendelkezésre álló antibiotikumok va-

riációi végesek, és ha indokolatlan megbetegedés esetén is fogyasztjuk – egyébként teljesen feleslegesen –, idővel hatástalanokká válnak, így ugyanoda jutunk, ahol az antibiotikumok felfedezése előtt: egy gyenge, az antibiotikumokkal szemben azok túlzott használata miatt ellenállóvá váló bacillus okozta betegség ismét halálos lesz.

Akaratunkon kívül is juttathatunk antibiotikumot a szervezetünkbe, például élelemmel – ma már a hazai boltok-

ban sem szokatlan antibiotikum-mentes (és valamivel drágább) húst találni. Ahhoz, hogy elkerülhetővé váljon az önkéntelen antibiotikum-fogyasztás, szükség van különféle módszerekre, amelyekkel annak jelenléte kimutatható. Ilyen technológiák, eszközök kifejlesztésén rendszeresen dolgozik a tudomány, ezek tárházát gyarapítja Balog Dóra Zsófia és Végh Ervin János, a Kolozsvári Református Kollégium 11. C osztályos diákjainak a gyógyszerészeti egyetem támogatásával végzett kutatása.

– A kutatás célja az volt, hogy olyan szenzort készítsünk, amely képes kimutatni egy igen gyakori antibiotikum, a természetben is elterjedt moxifloxacin jelenlétét. Az emberi szervezetbe is könnyen bejutni képes moxifloxacin egyik fontos tulajdonsága, hogy ultravioleta fény hatására fluoreszkál, ez megkönnyíti a kimutatását. Ezt a szenzort végül papíralapra nyomtattuk, az egyetem által szolgáltatott 3D nyomtató segítségével – ismertetik kutatásukat a diákok. – Az így létrehozott szenzor sikeres alkalmazása kilátásba helyezi más antibiotikumok kimutatásának lehetőségét vízes közegből, és további kutatásokkal akár ezeknek a kivonását is. Az antibiotikumok egyre nagyobb problémát jelentenek, az ivóvizek is szennyezettek antibiotikummal, kimutatásuk egyre inkább előtérbe került, módszerünk pedig hozzájárul az emberi fogyasztásra szánt vizek antibiotikum-szennyezettségének kimutatásához. Léteznek erre a célra drága és kevésbé hatékony vizsgálatok, a mi módszerünk viszont olcsó, nagy mennyiségben, könnyen előállítható és alkalmazható – fejtették ki a fiatalok.

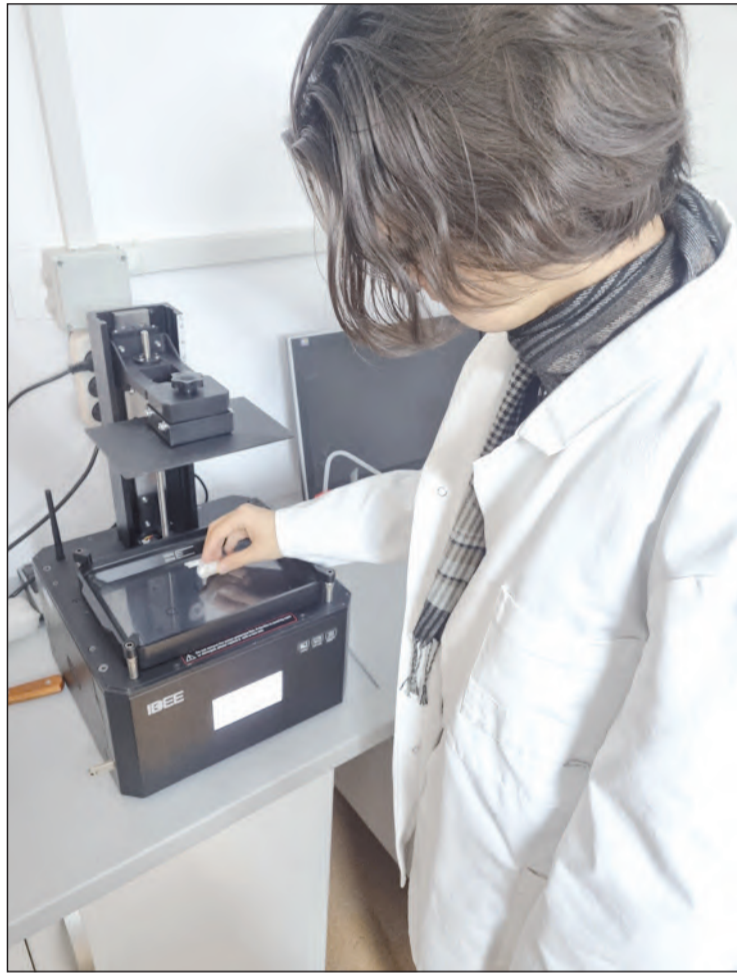

Szenzoruk kimutatja a moxifloxacin jelenlétét

Eredményeiket második díjjal értékelték a Fiala Kutatók Nemzetközi Konferenciájának (ICYS – International Conference of Young Scientists) országos szakaszán, amelynek a kollégium adott otthont.

„A végleges prezentáció mögött, amelyet bemutattunk, hozzávetőlegesen másfél évnyi kutatás áll, ami igazi kihívás volt számunkra. Időbe telt, mire ráérezünk a labormunkára és elértük a kívánt eredményt. Nagyon sokat köszönhetünk prof.

dr. Bodoki Edének és a Iuliu Hațieganu Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetemnek. A kutatás ötlete, kivitelezése nem jött volna létre Mihályfalvi Katalin biológianár hathatós segítségével nélkül, a laboratóriumi vizsgálatok kivitelezésében Győrfi Szabolcs doktorandusz hallgató segített sokat” – mondták az ifjú kutatók, akik munkájukkal a vetélkedő nemzetközi szakaszán is részt vesznek majd április második felében a törökországi Izmir városában.

Április végén lesz a verseny nemzetközi döntője

Easter Course – nemzetközi ifjúsági vezetőképző Algyógyon

■ *Stand hand in hand* (egymás kezét fogva kiállni) címmel nemzetközi tanfolyamnak ad otthont idén húsvétkor az Erdélyi IKE. A European Fellowship of Christian Youth az IKE és az EYF (European Youth Foundation) támogatásával az algyógyi ifjúsági központban rendezti meg hagyományos vezetőképzőjét, amelyre hét európai országból érkeznek ifjúsági munkát végző résztve-

vők. A csapat egy héten át fog olyan témákat boncolgatni, mint konfliktuskezelés, diplomácia, diszkrimináció és mentális egészség az európai ifjúság szemléletében. A különböző ifjúsági szövetségekből érkezők interaktív és izgalmas, kihívásokkal teli beszélgetéseknek és programnak néznek elébe. A szervezőcsapatnak áldásos munkát és együttlétet kívánunk! (H. E. T.)

A tavalyi dániai vezetőképző csapata

Mérföldkövek a KEKSZ-en

■ „Elnézést, itt van a keksz?” – hangzott el újra és újra a fura kérdés a török-vágási templom kapujában szombat reggel. Egy csapat álmos, ám jókedvű fiatal toporgott a küszöbön, nyakukat nyújtva tekintettek befelé a templomba... kekszet keresve. Nem akármilyen keksz után kuttattak. Nem Oreót vagy Eugeniát kerestek, hanem a Kolozsvári IKE megújult Dupla Káté eseményére érkeztek, amelyet tavaly kereszteltek át KEKSZ-re (Kolozsvári Egyházmegye Kátésainak Sza-

badnapja). A hosszú múltra visszatekintő esemény tulajdonképpen alternatív kátéóra, amelynek célja – ha csak egy napra is – közös együttlétre invitálni az első- és másodéves konfirmandusokat. Az idei rendezvény a *Mérföldkövek* címet kapta, témája a református vallás, egyház kialakulása volt. A száznál is több konfirmandus stációról stációra, játékról játékra haladva bizonyíthatta ügyességét, kreativitását és a kátéórán szerzett tudását. (Hatházi Evelin Tímea)

Száznál több konfirmandus a Dupla Kátén

Megbizonyosodás pályaválasztásban és hitben

Nyolcadik osztályos korom óta vonz a lelkészi pálya és érdekel a teológia, főként ezért lettem a Kolozsvári Református Kollégium tanulója. Amikor Tasnádi István iskolalelkész szövegét, hogy betekinthetünk a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet mindennapjaiba, azonnal jelentkeztem. Március 8-án 154 diák társaságában megismerhettem azt a világot, amelyet a jövőm lehetséges helyszínének tartottam, azóta pedig befogadó és támogató családként gondolok az intézményre, amelynek mindenképp a hallgatójává szeretnék válni.

■ Szívvelyes fogadtatás után a nyílt nap áhítattal kezdődött, ahol Telegdi István hatodéves teológus hirdette az igét. A lelkészi hivatás választásának indítékait fejtegető áhítat egyrészt követhető volt, másrészt magamra találtam benne. Megragadott, hogy a gondolatmenet hangsúlyozta a teológia egyik legfőbb feladatát: „az ó és az új, a két ezer éves Biblia és a modern világ összekötését”. Ezt sikerült gyakorlatba is helyezni: modern ifjúsági énekek és orgonajátékkal kísért dicsőítések egyaránt elhangzottak az áhítaton.

Kovács Sándor rektor köszöntője után Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke mesélt személyes életútjáról, őszintesége és közvetlen stílusa igazán inspirálóvá és hittelessé tették elbeszélését.

Belátást nyertünk a teológusok szociális és akadémiai mindennapjaiba: részt vettünk két teológiai próbaórán, és körbevezettek bennünket az intézet épületében.

A próbaórák egyaránt hasznosak és élvezetesek voltak.

Kató Szabolcs Ferencz Mózes első könyvének hangsúlyával tette szemléletessé, hogy egy bibliai könyv átlátásához érdemes azt teljes egészében elolvasni, és nem csak részleteket kiemelni belőle. Simon János lekipásztor interaktívan és személyes tapasztalatok alapján is tanácsokat adott a szülőkről való helyes leválásához, a bibliai tanítást pszichológiai szempontból is megközelítve. Mindkét próbaóra ígéretesként ismertette a teológiai oktatást; türelmetlenül várom, hogy teljes jogú hallgatóként vegyek részt az órákon.

Meglepő, mondhatni kellemes csalódás volt látni a protestáns teológián biztosított remek körülményeket: kitűnő konditerem, otthonos bentlakás, gazdag könyvtár és nem utolsósorban sok-sok, humoros beceneven emlegetett közösségi zug, mély beszélgetések és jelentős események helyszínei – pl. a *fe-kete lyuk*, amely mindent elnyel, ami ott elhangzott.

Eddig is tudtam, hogy érettségi után lelkésznek tanulok

Nyílt nap a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben

majd, de ez a látogatás még inkább megerősített szándékomban. Ami kétségtelenül a nyílt nap fergeteges sikerét igazolja, hogy néhány diáktársam ószintén elmondta: eredetileg csak azért iratkoztak fel, hogy ellőgja-

nak egy tanítási napot, de a bemutatót követően komolyan elgondolkodnak azon, hogy a teológián folytassák tanulmányukat. Jómagam a nyílt nap végi online kiértékelőben a „Szeretnék-e majd a Kolozsvári Protes-

táns Teológiai Intézetre felvételizni?” kérdésre magabiztos igennel válaszoltam. Mindannyiunk nevében köszönöm a lehetőséget!

Echard Roland, 10. A osztály

Nyitott szívvel, nyílt napokkal

Tavalyhoz hasonlóan idén is saját nyílt napot tartott az óvoda, az előkészítő osztályok, a szakosztályok, majd április 6-án lesz a líceumi osztályok napja a Kolozsvári Református Kollégiumban.

■ Mint a legtöbb iskola, a Kolozsvári Református Kollégium is számos és sokféle rendezvényt bonyolít le a tanév során. Nincs hiány versenyekben, találkozókban, konferenciákban, díjátadóknak, vendég-előadásokban, kirándulásokban vagy éppen tematikus hetekben. Mégis legfontosabb és egyben legkedvesebb eseményeink között tartjuk számon a nyílt napokat – ilyenkor tudjuk ugyanis talán a legtöbb oldalról bemutatni az intézményt úgy, hogy közben mégis az emberi interakcióra helyezük a hangsúlyt.

A nyílt nap egyik fő célja minél részletesebben és átláthatóbban ismertetni az iskola képzési kínálatát. Mindezt minél éléményszerűbben, hogy ez a nap jóval többet nyújtson egyszerű bemutatónál vagy brosúránál. A szakiskola iránt érdeklődő tanulók és szülők ilyenkor nemcsak a képzések rendszerével ismerkedhetnek meg, hanem kérdéseket tehetnek fel a gyakorlatokat szervező partnerecék képviselőinek is, és megnézhetik a tanműhelyek felszereléseit. A nyílt napra érkező diákoknak az iskolát majdani diáktársaik mutatják be fiatalosan, jókedvvel, diák szemmel, közben, természetesen, leendő tanáraikkal is találkozhatnak a tanulók, akiktől bátran kérdezhetnek.

Interaktív jellege volt a líceumi osztályok nyílt napjának

tavaly. A diákokat kincsvadászattal vártuk: hét állomáson több különböző típusú tevékenységgel. Látványos játékos sággal mutatták be tevékenységüket a cserkészcsapat képviselői. Biológia-, fizika-, kémia-

kísérleteken vehettek részt a diákok a *Véres-színes-ködös sarkokban*, emlékezetes nyelvi játékokkal készültek a nyelvszakos tanárok. Szabadulósobát szerveztünk, és játékos formában kicsit a Farkas utca nevezetes szobraira is kitekintettünk. Vendégeink meglátogatták az iskolatörténeti kiállítást, majd az eseményt kvízzel zártuk. Ezek a tevékenységek úgy épültek egymásra, hogy a diákok minden állomásnál kaptak valamilyen kis nyomot, ami végül elvezette őket egy-egy jutalomhoz. Ezt a jutalmat szellemi ajándékként mentális puttonyukban raktározhatták el a résztvevők, hiszen a célban idézet várta őket iskolánk egyik leghíresebb hajdani

tanulójától, Wass Alberttől. Talán mondani sem kell, hogy ehhez előbb a tanulóknak meg kellett találniuk a számos másik között azt a tablót, amelyen az író ballagási fotója is látható. A kiválasztott gondolat pedig így hangzott: „Nem harcolhatunk valami ellen. Annak semmi értelme. Valamiért kell harcolni.”

A tanulói kincsvadászat idejére a szülőknak a Farkas utcai református templomban készültünk templom- és iskolatörténeti bemutatóval, majd Farkas utcai körsétán beszélgettünk az utcában és környékén található történelmi épületekről, szobrokról. A szülők is megnézték a régi tablót, spontán kötetlen beszélgetés során kollégáink kérdésekre válaszoltak, s mivel a szülők között több egykori kollégistát is üdvözölhettünk, a régi kedves emlékek felelevenítéséből sem volt hiány.

Idén is hasonlóan színes programokkal készülünk nagy lelkesedéssel, folyamatosan szem előtt tartva azt a Wass Albert-i gondolatot, amellyel útjukra bocsátottuk a tavalyi nyílt nap résztvevőit, s amely szerint sajátosan fontos értéke van a közös célért kifejtett munkának. Azon túl, hogy a nyílt napra való készülődésünket jellemzi, szeretnénk, ha ez a gondolat egyben azt is megmutatná, milyen értékekre alapozzuk a kollégiumban a közös munkát, a közös fejlődést.

Sebestyén Kinga magyartanár

Április 6-án szervezik nyílt napjukat a Refi líceumi osztályai

Szívvel való, kétszeres imádkozás a gyülekezeti éneklés

Közgazdaság és egyházi ének Krasznai Noémi Ilona törökvágási kántorral

NAGY-HINTÓS DIANA

– Amikor bemutatkozott, hangsúlyozta, hogy Krasznai Noémi Ilonának hívják. Miért ennyire fontos önnek az Ilona név?

– Bár leginkább Noémi néven szólítanak, én az Ilonát ugyanannyira szeretem. Mély jelentéssel bír ez a név számomra: nagymamám hívta így, akit én sajnos nem ismerhettem személyesen, mivel már jóval a születésem előtt meghalt. Aki ismerte, mai napig is azt állítja: nagyon hasonlítok rá, kinézetben és személyiségben egyaránt. Ezt születésemkor a szüleim nyilvánvalóan nem tudhatták előre, édesanyám mégis ezt választotta második keresztnevemként.

– Milyen szerepet töltött be gyerekkorában a vallás, a templomba járás?

– Gyerekkoromban a szüleimmel és a testvéremmel minden vasárnap jártunk templomba. Ma sincs ez másképp, csak ki-ki a maga helyére van elhivatva. Édesapám gondnokként szolgál már több mint 15 éve, és mi, a család, mindig is támogattuk ebben. Meghiitt családi pillanataink közé tartozik az, amikor egészen kicsi voltam, de már tudtam beszélni, és esténként lefekvés előtt mindig együtt mondtuk el a szüleinkkel a Miatyánkot. Folyamatos istenközelségben nevelkedtem, amiért végtelenül hálás vagyok a szüleimnek. A gyülekezet, ahova gyerekkoromban jártunk egy kis szórvány a Mezőségen, a falu neve Botháza. Itt kicsi, de annál megihettebb közösség vett körül minket. Gyerekkorom meghatározó személyisége az itt szolgáló lelképásztor, Oroszhegyi Attila Zsolt, aki nélkül nem lennék ma az, aki vagyok. Egészen kis gyerekként istentiszteletre jártunk a családdal, és bár sokat nem érthettem még akkor a prédikációkból, de tisztán emlékszem az érzésre, hogy amint megszólalt a lelképásztor, azonnal lecsendesedtem, és éreztem, hogy a hangja megnyugtat. Mellette növekedtünk hitben.

– Mennyire ismerte gyerekkorában a zoltárokat, hogyan tekintett a gyülekezet kántorára?

Tinédzserkora óta szolgál – itt éppen Harasztoson

dzserkoromtól kezdve már a szülőfalumban, a magyarlórai református templomban kerestük és kaptuk meg a lelki megnyugvást hétről hétre. A gyülekezet kántora felé mindig tisztelettel fordultam, és nagyon szerettem hallgatni az istentiszteletet bevezető orgonajátékát. Általában füllettem, hogy hallok-e ismerős dallamokat az orgonajátékban. Máté Hajnalka hamar felfigyelt rám a vallásórák alkalmával, megtetszett neki, ahogy énekelek, így már tízéves koromban, egy karácsonyi műsor alkalmával szólószerepet adott nekem egy énekben, majd a következő évben bekerültem az egyházközség felnőtt kórusába, a szoprán szólamba.

– Kamaszéveiben (is) folytatta a kétszeres templomlátogatást?

– Természetesen. Nem tartoztam azon fiatalok közé, akik – mai kifejezéssel élve – „kikönfirmáltak” a gyülekezetből. Nagyon szerettem a gyülekezet kórusában énekelni, ezért hétről hétre rendszeresen jártam próbákra a szüleimmel együtt. Nagy élmény volt számomra, akárhányszor megkért a kántornő, hogy kísérem a kórust zongorán vagy orgonán. Általában

Az Egyházi énekkincsünk videósorozatban a zoltárokat népszerűsíti

– Az istentiszteleteken a kedvenc részem mindig az éneklés volt. Hamar megtanultam azokat az énekeket, amelyeket gyakrabban énekeltek, de a számomra kevésbé ismert dicséretetek, zoltárok sem jelentettek gondot. Mindig teljes szívből énekeltem. Sokat jelentett, hogy már hétéves koromtól kezdve zongorázni tanultam, a szüleim mindig támogattak ebben, magánórákra vittek hetente. Tíz éven keresztül a legjobb zongoratanárnő, Starmüller Éva kezei alatt formálódott szakmailag és lelkileg, így a zene sosem volt idegen számomra. Édesanyámat is sokszor hallottam dúdolni énekeskönyvi énekeket, amelyek mind a mai napig visszacsengenek az emlékeimben. Tiné-

kórustalálkozókon vettünk részt vagy nagyobb ünnepen léptünk fel a gyülekezetben, sok ember előtt, így hamar megszoktam a közönség jelenlétét is.

– Mikor fordult érdeklődése a kántori tevékenység felé?

– Érettségi után felvételiztem a közgazdasági szakra, és ekkor azt is eldöntöttem, hogy szeretnék megtanulni kántorizálni. Persze, ez nem csak úgy, a semmiből jött. A tizenharmadik születésnapomra, amikor a szüleim már halották, hogy egészen jól megy a zongorázás, korálkönyvet és nagyon jó minőségű elektromos zongorát kaptam ajándékba, amelyen a gyakorlás gyerekjáték volt. Akkor még nem foglalkoztatott annyira

a kántorság gondolata. Néhány évvel később, a Covid-járvány ideje alatt, a karácsonyi istentiszteleteken kellett helyettesítenem a gyülekezetünk kántorát. Akkor még fogalmam sem volt, hogyan is kell kántorizálni, viszont az akkori ismereteim alapján igyekeztem a tőlem telhető legjobbat nyújtani a szolgálatok alkalmával. Ekkor tapasztaltam meg valójában, hogy mekkora kiváltság a gyülekezeti énekeket vezetni.

– Milyen emlékeket őriz a kántorvizsgáról?

– Az erdélyi egyházkerületi kántorvizsgára sokat készültem, tanultam napról napra, és a kitartó munka meghozta gyümölcsét. A kántorvizsga napja élmény volt számomra, sok tárgyból vizsgáztunk, például egyházi ének, orgonajáték, orgonaismeret, szolfézs, zeneelmélet, bibliaismeret, káté, liturgia, adminisztráció. Sokat segített szakmai szempontból az, hogy a királyhágómelléki egyházkerület kántorképző tanfolyamán is részt vettem. Ott gyakorlatba is lehetett ültetni az elméletet, amit az órákon megtanultunk, például a karvezetés, kórusvezetés szempontjából nagyon hasznos ez. A nagyváradi kántorképző nagy múltra tekint vissza, kiváló tanárok oktatnak magas szakmai színvonalon. Ezen a képzőn az erdélyi vizsgatárgyakon kívül a gyülekezeti énektanítási módszertana is tantárgy.

– Teljesen más, reál szakos egyetem hallgatója – hogyan fér össze a kántorizálás az egyetemi tanulmányokkal?

– Azon mondás szerint élek, miszerint mindent lehet, csak akarni kell. Így mindig igyekszem napirenden tartani az egyetemi tanulmányokat is, és úgy alakítani a programomat, hogy a két szakterület kötelezettségei ne ütközzenek. A kántorizálásból meríték erőt a mindennapokhoz, ezért úgy érzem, hogy teljes mértékben kiegészíti a hétköznapjaimat.

– Mi lesz az egyetem elvégzése után? Gondolt-e arra, hogy majd lesz munkahelye, de megtartja a kántori állást, azaz el látja a kántori tevékenységet is?

– Arra a következtetésre jutottam, hogy olyan munkahely mellett lehet a kántori szolgálatot is kellőképpen ellátni, amely az időbeosztást illetően megfelelően rugalmas, lehetővé teszi a tennivalók megfelelő összehangolását. Ilyen lehet például az online, otthonról is elvégezhető munka. A marketing szakterületén pedig egyre csak gyarapodik ez a kínálat.

– Melyek a legkedvesebb kántori teendők?

– Minden szolgálatot, ami a kántorsággal jár, lelkiismeretesen elvégzek. Ugyanolyan mértékű figyelmet próbálok fordítani az összes köteleességre. Ez azzal kezdődik, hogy már otthon, az istentisztelet előtt felkészülök az adott énekek kántorizálására, megfelelő elő- és utójátékokat keresve, majd az istentiszteletet bevezető és lezáró orgonajátékról is gon-

doskodom, amit mindig igyekszem úgy megválasztani, hogy az aktuális istentiszteleten elhangzó énekek dallamai felcsendüljenek az orgonajátékban. Számomra akkor teljes az istentisztelet, ha a zenének (orgonakíséretnek, éneklésnek) a lelki részét is szem előtt tartom, ugyanis minden éneknek megvan a saját karaktere, ezt ehhez hűen kell gyülekezeti közösségben is énekelni, orgonán kíséreni. Ahhoz, hogy a gyülekezet minél több éneket ismerjen, szükséges a hangszer nélküli, a cappella énektanítás is vasárnaponként, ami nem könnyű, de annál inkább hálás feladat. Kórust vezetni nagy megtiszteltetés, és én is annak életem meg a gyülekezet körében. Fontosnak tartom gyülekezeti közösségben a kórusban éneklés lehetőségét, hogy az énekelni vágyók igazán, szívből énekelhessenek a hasonló elveket való testvérekkel, megmutatva, hogy nemcsak az fontos, mennyire tud valaki énekelni, hanem az éneklés szeretete is.

A vallásórára járó gyerekekkel és az ifisekkel is szeretek foglalkozni, mert szerintem akkor teljes egy templomi ünnepség, ha a fiatalok megörvendeztetik a gyülekezetet néhány jól begyakorolt és szépen előadott énekkel. Alkalmam adódott néhány alkalommal a Kolozsvári Protestáns Teológián is szolgálni vasárnapi akadémiái istentiszteleteken. Felemelő érzés volt ott orgonálni és vezetni a teológusokat az éneklésben. Noha kántorizáltam már számos nagy ünnepélyen, nagy gyülekezetet vezetve, mégis, talán sehol sem zengett úgy az ének, mint vasárnaponként a teológián.

– Hogyan született és mit takar az Egyházi énekkincsünk sorozat?

– Az Egyházi énekkincsünk sorozat ötlete Marczi Ernő mezőtúri kántortól származik, aki egyben a királyhágómelléki kántorképző tanfolyam egyik tanára is. Ő kérdezett meg, hogy vállalnám-e a zenei együttműködést a sorozatban, amely az új, 2021-es református énekeskönyv énekeit mutatja be. A felkérésre nagy örömmel mondtam igent. A YouTube-csatornán a sorozat címére rákeresve elérhető felvételeken főként énekelek orgonakísérettel: énekeskönyvi énekek hangzanak el művészeibb előadásban és több, díszesebb orgonaimprovizációval gazdagítva, mint általában az istentiszteleteken. Jelenleg két része van ennek a sorozatnak, a harmadik is hamarosan elkészül. Több helyszínen, különböző templomokban készítettünk majd felvételeket, vendégelőadók is szerepelnek majd egyes részekben. A kiváló operatőr és vágó, Borzi Lajos keze nyomán készülnek el a videófelvételek, amelyeknek csodálatos a látványvilága, így a megszólaló zenével együtt komplex élményt nyújtanak.

– Hogyan került kapcsolatba a törökvágási gyülekezettel, kántorként hogyan fogadták?

– Sok vidéki és nagyvárosi gyülekezetben fordultam meg helyettes kántorként a megszokott alkalmaktól eltérő, változatos eseményeken, például konfirmálásokon vagy hálaadó istentiszteleteken. Kerestem a lehetőséget, hol tudnék sípos orgonán gyakorolni, így kerültem a Törökvágási templom hangszeréhez. Hétről hétre itt gyakoroltam, elkezdtem helyettes szolgálatokat is vállalni az istentiszteleteken. Az évek során megfogalmazódott bennem, hogy ahogyan két egyforma kántor sincs, úgy nem létezik két egyforma gyülekezet sem, mindegyik más, ami a közösséget vagy akár az éneklési preferenciákat illeti. Ilyen tekintetben a gyülekezet és annak kántora arra kell törekedjen, hogy kölcsönösen alkalmazkodjanak egymáshoz, így a gyülekezeti éneklés szívvel való, kétszeres imádkozás lesz. Új közösségbe általában nehéz beilleszkedni, ám a gyülekezet elöljárói nyitottak voltak irányomba és ez megkönnyíti a folyamatot, ugyanakkor itt teljesen befogadó közösségre találtam.